

בע"א (חדרה) 40689-11-13 - סולימאן מחאג'נה נ' עיריית חדרה

בע"א (חדרה) 40689-11-13 - סולימאן מחאג'נה נ' עיריית חדרה שלום חדרה

בע"א (חדרה) 40689-11-13

סולימאן מחאג'נה

נ ג ד

עיריית חדרה

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לעניינים מקומיים בחדרה

[15.12.2013]

כב' השופטת טל תדמור-זמיר

החלטה

בפני בקשה להארכת موعد להישפט ולביטול 3 דוחות חניה: דוח מס' 20646352 מיום 24.5.99, דוח מס'

99.6.99 מיום 20137659, דוח מס' 21068655 מיום 13.7.99 (להלן: "הדו"חות") שניתנו לבקשתו בתחום

שיפוטה של המשיבה.

טענות הצדדים

ה המבקש טוען כי מעולם לא קיבל הדוחות ואר ביום 14.7.13 נודע לו לראשונה אודותיהם, עת הגיעו לביתו מעקלים וביקשו להוציא מיטלטلين מדירתו. באותו נסיבות שילם המבקש למעקלים את סכום החוב בסך של 2,187 ₪ "תחת מהאה" ועתה מבקש הוא להסביר הסכום לידי בשל התוישנות העבריה.

לעתנט המשיבה יש לראות את המבקש כאילו הורשע ונגזר עליו הקנס, לאחר וחלו המועדים הקצובים בחוק להגשת בקשה להישפט וה המבקש לא העלה כל טעםiae לאיחור בהגשת בקשתו.

המשיבה טוענת כי ביקש שלחה למבקש שלוש הודעות תשולם הקנס בגין הדוחות בדואר רשום ביום 13.1.00, קרי- במועד הקבוע בחוק (נספח ב' לתגובה).

המשיבה אף צרפה אישור מסירה מיום 11.11.08 אשר נמסר לבן משפה של המבקש הגר עימיו, (נספח ג') וטענה כי משכך, יש לדחות את טענת התוישנות העבריה.

כן טוענת המשיבה כי אין בנסיבות המקירה משום נסיבות חריגות המצדיקות קיום דין במעמד הצדדים ויש לדחות את הבקשה.

דין

לאחר שעניינו בבקשתו ובתגובה לה סבורה אני כי דין הבקשה להידחות ואנמאך.

אין חולק כי הדוח מושא התביעה ניתן לבקשתו בשנת 1999 והמועד להישפט בגין חלוף זה מכבר. סעיף 229 (2) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "החסד פ&טוטק";) קובע כי במידה ולא הוגשה בקשה להישפט במועדים הקצובים בחוק יראו את הנאשם כמי שהורשע בבית המשפט ונגזר עליו הकנס הנכון בהודעת תשלום הкусה.

יעין בנספח ג' לtagובת המשפט מעלה כי דבר קיומו של הדוח מושא התביעה היה ידוע לבקשתו לכל המאושר בשנת 2008 (הדברים עולים מצירוף הנתונים המופיעים בנספח שכותרטו "פרטים נלוויים לח"ב", אשר צורף לבקשתה ובנספח ג' לתגובה, מהם עולה כי תיק הגביה הנזכר באישור המסירה (נספח ג') מתיחס לדוח מושא התביעה). סעיף 230 לחסד פ קובע כי "בית המשפט רשאי, ליק"ם את המשפט גם אם אותו אדם בקש להישפט באיחור, וב惟ן שהתקיימו התנאים האמורים בסעיף 229(ה), בשינויים המחייבים, או מינוקים מיוחדים אחרים שיפורט בהחלטתו". שבתי ועינתי בבקשתו המבוקש בנסיבותיו למצוא תשובה לשאלת מדוע ישב המבוקש בחיבור ידים מאז 2008 ועד היום, אולם לא מצאתי כל טעם או הסבר לשאלת האמורה. נשאלת השאלה מדוע לא פנה כבר אז לבית המשפט בבקשתו מותאמות?

באשר למועד הגשת בקשה להישפט, יפים דברי כב' הש' ג'ובראן ברע"פ 11165/08 אריה שורי נ' עירית תל - אביב - אגף החניה (2.6.09):

"כפי שעמד על כך בית המשפט לעניינים מקומיים, המבוקש לא הצליח להגיש את בקשתו להישפט במועדים שנקבעו לכך בחוק, ולא העלה נימוק כלשהו אשר הצדיק חריגה מהכלל ודין בטענותיו לגופן, לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי. (...) משפונה לבית המשפט שלוש שנים לאחר פקיעת המועד שנקבע לכך בחוק, ומשהפר פסק דין לחלוות לא מצאתי פגם בהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים, אשר אושרה על ידי בית המשפט המחויז, כי אין מקום לקבל את בקשתו להארכת מועד להגשת בקשה למבחן רשות להישפט".

וכן דבריו ברע"פ 329/10 סדר ג' מ"י (27.1.10) שם נקבע:

"עסוקין בעבירה מסווג "ביררת משפט". על כן יש להראות כי האיחור בהגשת התביעה להישפט נובע מסיבות סבירות, שכן הנחת היסוד של המחוקק בעבירות מסווג זה היא כי הנאשם כליל אינו מעוניין להישפט בגין מעשיו. שונה מצב זה מקרה בו לנאים זכות להישפט מלכתחילה, כביררת מיוחד, וניתן פסק דין בהיעדרו, שאנו אז יshown מקום לשיקול ביתר שאת אם ישנו מקום לבטל את הרשותו (ראו ברא"פ 1260/09 סעד נ' מדינת ישראל לא פורסם, 2.6.2009). לפי סעיף 230 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 בית המשפט רשאי, ליק"ם את המשפט גם אם הנאשם בקש להישפט באיחור, וב惟ן שהקיים נימוקים מיוחדים שיפורטו בהחלטה. הדרישה לנימוקים מיוחדים אינה בוגדר סרח עדיף מילולי מיותר; היא בא להוכיח שפיטה באיחור, הצדקה מהותית. דרישת זו

לニמקים מיוחדים מצמצמת את שיקול דעת בית המשפט, וזאת על מנת לא לפגוע בתכליות המיוחדות העומדות בבסיס קיומם של סדר דין המיוחדים בעבירות מסווג "ביררת משפט". אכן לכל אדם הזכות ליום בבית המשפט, ואולם זכות זו אינה מוחלטת ומוללה עומדים זכויות אינטראיסים נוגדים. מתן אפשרות במרקם מסוימים להרשיء אדם בהיעדרו או למנוע ממנו להישפט במרקם מסוימים משקפת את "היאזון אותו קבע המחוקק בין זכותו של הנאשם לנוכח במשפטו לבין הצורך בניהול יעיל של ההליך המשפטי" (ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' מנחם טרם פורסם, 6.1.2009).

כן רואו ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (6.1.09) שם שב בית המשפט העליון על ההלכה שנקבעה ברא"פ 9142/01 איטליה נ' מדינת ישראל, פ"ד נז (6) 793 בצוינו:

"נחזיר, אפוא ונדייש כי בבקשתו לbijtol פסק דין אין להגיש באופן סתום ולא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליה על המבוקש להעלות בבקשתו לbijtol פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן וצחירות מטעמו התרומר בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדוחותה על סמך האמור בה בלבד; כן יעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לbijtol פסק הדין. בית המשפט מוסמך גם לבקש את תגובת המדינה לבקשתה, אם ראה צורך בכך, ובנסיבות מתאימות וחrigot אף יזמן את הצדדים לדין בבקשתה אם יראה לנכון".

באשר לטענות המבוקש לפיהן הhabiיה לא נקטה בהליך לגבית החוב, הרי שטענות אלה נוגעות להתיישנות הкусה ומסקן אין במסגרת סמכותו העניינית של בית משפט זה (ראו לעניין זה ע"פ 3482/99 אריה פס נ' מדינת ישראל 16.12.99).

כי כך, ומשהמבקש לא הסביר השינוי בפנויו לבקשתו לביית המשפט, אני דוחה הבקשה. המזיכרות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ב בטבת תשע"ד, 15 דצמבר 2013, בהuder הצדדים.